

[Pelle Voigt]

udgør, blot bedyrer, at sagen er vigtig, og at der bør ses på den. Vi synes, at forslagene her vil være et godt udgangspunkt for at tage fat på en løsning af de eksisterende problemer.

Ove Jensen (FP):

Begge disse forslag fra VS går ud på at indføre mere formynderi og flere restriktioner i boliglovgivningen. Da fremskridtspartiet principielt er modstander af mere lovformynderi og flere restriktionsbyrder i det hele taget, afviser vi naturligvis de to lovforslag, der, hvis de blev vedtaget, ville gøre boliglovgivningen endnu mere forkvaklet, end den er i øjeblikket.

Stubbkjær Pedersen (CD):

Vi mener også, at de to lovforslag går alt for langt; det er at skyde spurve med kanoner. Vi erkender, at der er nogle problemer, og dem vil vi også gerne kigge på, men lovforslagene er, som hr. Bjørn Elmquist formulerede det, alt for firkantede, hvorfor vi må afvise dem.

Dræbye (RV):

Det mest almindelige af de problemer, som disse to lovforslag omhandler, er det problem, at der i en eksisterende udlejnings-ejendom, hvad enten den er udstykket i ejerlejligheder – hvad den kan være i nogle tilfælde – eller den ikke er det, eksisterer tomme lejligheder, som ikke bliver udlejet i overensstemmelse med den 6 ugers frist, som gælder. Det problem synes vi skal løses.

Det er givet, at det i en periode med mange lejlighedssøgende er for dårligt, at den administration, som skal sikre, at dette problem klares, ikke fungerer tilfredsstillende.

VS-forslaget, som tager fat om dette problem, lovforslag nr. L 78, ændrer et »kan« til et »skal«, og det kunne for så vidt principielt være rigtigt nok, men det er meget mere vidtgående og omfatter mange flere tilfælde end dem, som det er rimeligt at angribe med et sådant »skal«; ja, i en række tilfælde skulle der hverken være et »kan« eller et »skal«.

Boligministeren var inde på et af eksemplerne, hvor man må håbe at kommunerne ikke anvender reglen, nemlig hvor der er tale om, at man i forbindelse med tvungen fraflytning af en ejerbolig ikke kan få solgt in-

den for lovens 6 ugers frist. Det ville jo fuldstændig fjerne éns mulighed for at flytte, f.eks. i forbindelse med at få andet arbejde, før man er sikker på at have solgt sit hus. Jeg kan heller ikke forestille mig, at det er sådan noget, forslagsstillerne har villet tage fat på med deres forslag.

Derfor må vi sige, at selv om vi har sympati for på det afgrænsede område at stramme administrationen op ved at ændre »kan« til »skal«, kan det ikke gøres på den konkrete måde, VS har foreslået, uden at man kommer til at lave en lang række ting, som forhåbentlig ikke var tilsigtede, og som vi i hvert fald ikke kan medvirke til.

Det andet forslag drejer sig om, at en ejer, hvis han to gange undlader at følge reglen, skal administreres efter lov om tvungen administration af udlejningsejendomme. Det er, som én har sagt, at skyde spurve med kanoner, og det er helt urimeligt i en situation, hvor administrationen ikke fungerer, og hvor det, der burde være vores fælles bestræbelse, var at få administrationen til at fungere.

Jeg synes heller ikke, det kan være VS' kriminalpolitik, kan man måske kalde det, at indføre enorme straffe på områder, hvor der reelt ikke er tale om, at man forsøger at efterforske og få opdaget synderne. Det er i hvert tilfælde ikke det, jeg har opfattet som VS' kriminalpolitik i tidligere debatter, når det er SF's retsudvalgsmedlem, der er ordfører.

Arne Bjerregaard (KrF):

Til hr. Dræbyes opfattelse af det sidste kan jeg sige, at der har jo altid været forskel på Per og Poul set fra nogle synsvinkler.

Lad mig om forslaget sige, at vi ønsker af forskellige årsager ikke at påføre kommunerne en pligt til tvangsudlejning, men først og fremmest af den årsag, at vi tror på, at det må være muligt ad frivillighedens vej at få det bedst mulige ud af de boliger, vi har, sådan at de flest mulige boliger bliver udlejet til de boligsøgende.

Jeg må også sige, at jeg personlig måske har en vis angst for det tvangsmæssige inden for kommunens regie. Nu kommer jeg jo fra Nordjylland, og dér har vi altså det problem, at der kan blive en for stor indforståethed mellem de offentlige myndigheder og private selskaber eller privatpersoner, og det kan